Από τη Νάρτα ως την Αθήνα η γη, το νερό και η ζωή δεν περιφράσσονται! – Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Τις τελευταίες εβδομάδες στην Αλβανία εξελίσσεται ένας από τους σημαντικότερους κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων στα Βαλκάνια. Αφορμή στάθηκε η διεθνής τουριστική επένδυση-μαμούθ στην περιοχή της Βιόσα-Νάρτα και στο νησί Σαζάν. Το σχέδιο συνδέεται με επιχειρηματικά σχήματα γύρω από τον Τζάρεντ Κούσνερ και την Ιβάνκα Τραμπ και παρουσιάζεται από την αλβανική κυβέρνηση ως «ανάπτυξη», «τουριστική αναβάθμιση» και «στρατηγική επένδυση». Για την κοινωνία που βγήκε στον δρόμο όμως πρόκειται για απόπειρα αρπαγής δημόσιας και προστατευόμενης γης, για οικολογική καταστροφή, για ιδιωτικοποίηση ακτών, για ακόμη ένα επεισόδιο όπου οι κρατικές πολιτικές-οι επιχειρηματικοί σχεδιασμοί- οι ξένοι επενδυτές-οι ντόπιες ελίτ κινούνται στην ίδια κατεύθυνση αδιαφορώντας για τις κοινωνικές ανάγκες.

Η περιοχή Βιόσα-Νάρτα είναι προστατευόμενο οικοσύστημα με λιμνοθάλασσες, αμμόλοφους, μεταναστευτικά πουλιά, φλαμίνγκο, θαλάσσιες χελώνες και μεσογειακές φώκιες. Σύμφωνα με οικολογικές αναφορές στην περιοχή καταγράφονται περίπου 3.000 φλαμίνγκο, πάνω από 200 είδη πουλιών, καθώς και 197 τετραγωνικά χιλιόμετρα προστατευόμενης φυσικής έκτασης.

Η υπόθεση δεν ξεκίνησε από το πουθενά. Το 2024 η αλβανική βουλή τροποποίησε το νομικό πλαίσιο για τις προστατευόμενες περιοχές ανοίγοντας τον δρόμο για τουριστικές αναπτύξεις μέσα σε ζώνες που μέχρι τότε θεωρούνταν απαγορευμένες για τέτοιου τύπου παρεμβάσεις. Σύμφωνα με αναλύσεις και περιβαλλοντικές οργανώσεις ο νόμος 21/2024 αποδυνάμωσε τις προστασίες και επέτρεψε να μπει η λογική του resort και της εξόρυξης εκεί

όπου πριν υπήρχε θεσμική προστασία της φύσης.

Στα τέλη Απριλίου και μέσα στον Μάιο του 2026 μηχανήματα και φράχτες εμφανίστηκαν στην περιοχή. Στις 23 Μαΐου ξεκίνησαν οι πρώτες αντιδράσεις κατοίκων και περιβαλλοντικών ακτιβιστών ενάντια στην περίφραξη της παραλίας Pishë-Poro στη Ζβέρνετς. Στις 30 Μαΐου η σύγκρουση οξύνθηκε όταν ιδιωτική ασφάλεια επιτέθηκε και ακινητοποίησε διαδηλωτή ενώ η κρατική αστυνομία ήταν παρούσα και δεν παρενέβη. Από εκείνη τη στιγμή γεννήθηκε αυτό που σήμερα ονομάζεται Flamingo Revolution, η «Επανάσταση των Φλαμίνγκο». Το φλαμίνγκο έγινε σύμβολο όχι επειδή το κίνημα περιορίζεται σε μια ρομαντική υπεράσπιση της άγριας ζωής αλλά επειδή συμπυκνώνει μια βαθύτερη αλήθεια, όταν το κράτος παραδίδει προστατευόμενα οικοσυστήματα σε επενδυτές δεν πουλά μόνο χώμα και νερό. Πουλά τη μνήμη, την κοινότητα, την πρόσβαση, το μέλλον, τη δυνατότητα των ανθρώπων να αποφασίζουν για τον τόπο τους.

Οι κινητοποιήσεις ξεπέρασαν το στενό περιβαλλοντικό πλαίσιο και απλώθηκαν γρήγορα στα Τίρανα και σε άλλες πόλεις, αλλά και στη διασπορά. Δεν πρόκειται μόνο για αντίθεση σε περιβαλλοντικό ζήτημα. Πρόκειται για απόρριψη ενός μοντέλου εξουσίας όπου οι κυβερνήσεις αλλάζουν νόμους, οι επιχειρηματίες κερδίζουν γη, οι άνθρωποι καλούνται να αποδεχθούν ως «πρόοδο» την ίδια τους την εκτόπιση. Η πολιτική ουσία του κινήματος είναι ότι δεν στρέφεται μόνο ενάντια στον Έντι Ράμα και την κυβέρνησή του. Στρέφεται συνολικά ενάντια σε ένα πολιτικό και οικονομικό καθεστώς τριών δεκαετιών: πελατειακό κράτος, διαφθορά, ολιγαρχική ανάπτυξη, ιδιωτικοποίηση δημόσιων αγαθών, καταστολή, μετανάστευση, λεηλασία της γης. Οι κινητοποιήσεις στοχεύουν τόσο την κυβέρνηση όσο και την κυρίαρχη αντιπολίτευση εκφράζοντας μια βαθιά κρίση πολιτικής εκπροσώπησης και αμφισβητώντας το κοινωνικοοικονομικό μοντέλο που διαμορφώθηκε στην Αλβανία μετά το 1991.

Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για εμάς. Δεν βλέπουμε τέτοιους αγώνες σαν σαν εξωτερική υπόθεση μιας γειτονικής χώρας. Τους

βλέπουμε ως κομμάτι ενός κοινού μετώπου ενάντια στην περίφραξη της ζωής. Από τις παραλίες της Αλβανίας μέχρι τα βουνά, τις πόλεις, τις πλατείες και τους ελεύθερους χώρους στην Ελλάδα, το ερώτημα είναι το ίδιο: θα αποφασίζουν οι κάτοικοι και οι κοινότητες για τους τόπους τους ή θα αποφασίζουν κυβερνήσεις, επενδυτικά funds και εργολάβοι;

Η πορεία της 20ής Ιουνίου 2026 στα Τίρανα ήταν σημείο καμπής. Χιλιάδες άνθρωποι μαζί με κομμάτια της αλβανικής διασποράς από πολλές χώρες κατέβηκαν στη λεωφόρο Dëshmorët e Kombit. Η διαδήλωση δεν ήταν απλώς μεγάλη αριθμητικά ήταν πολιτικά πυκνή. Το σύνθημα δεν ήταν μόνο «να σωθεί η Νάρτα». Ήταν <<Αρκετά>> με τη διαφθορά, την υποχρεωτική μετανάστευση, τα ψέματα περί ανάπτυξης. Αρκετά με μια χώρα που αντιμετωπίζεται σαν ιδιωτικό ακίνητο.

Σημαντικό είναι και το πώς οργανώνεται αυτό το κίνημα. Περιγράφετε μια κινητοποίηση χωρίς κεντρική ηγεσία με οριζόντια και συμμετοχική μορφή, με καθημερινές συνελεύσεις στους δρόμους και με συμμετοχή ανθρώπων από διαφορετικές κοινωνικές και πολιτικές αφετηρίες. Πολιτικές συλλογικότητες, περιβαλλοντικές ομάδες, φεμινιστικές συλλογικότητες, ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητες, μετανάστες/ριες αλλά και ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια που δεν χωρούν εύκολα σε κομματικές ταυτότητες. Αυτό δεν σημαίνει ότι το κίνημα είναι ενιαίο, καθαρό ή χωρίς αντιφάσεις. Κανένα μαζικό κοινωνικό ξέσπασμα δεν είναι. Σημαίνει όμως ότι μέσα του υπάρχει μια πραγματική κοινωνική δυνατότητα. Άνθρωποι που μέχρι χθες ήταν μόνοι, φοβισμένοι ή σιωπηλοί βρέθηκαν στον δρόμο και μίλησαν μεταξύ τους, οργάνωσαν παρεμβάσεις, πίεσαν διεθνώς, αμφισβήτησαν το αφήγημα των κυρίαρχων μέσων. Το κίνημα δημιούργησε τη δική του αντιπληροφόρηση με πλατφόρμες τεκμηρίωσης, κοινωνικά δίκτυα, ανεξάρτητα μέσα και διεθνή καμπάνια.

Η κυβέρνηση Ράμα προσπάθησε να παρουσιάσει τις κινητοποιήσεις ως «υβριδικό πόλεμο», ως εξωτερική υποκίνηση, ως αντι-επενδυτική πολιτική. Όμως οι διαδηλωτές στην Αλβανία δείχνουν ότι το ερώτημα δεν είναι ανάπτυξη ή στασιμότητα. Είναι

ανάπτυξη για ποιον, με ποια μέσα, πάνω σε ποια καταστροφή και με ποια κοινωνική συναίνεση;

Ο αγώνας δεν έμεινε μόνο στη Νάρτα. Μετά τη Ζβέρνετς φράχτες έπεσαν και σε άλλες περιοχές. Στο Rrjoll, στη Dardhë/Librazhd και στην Kakomë. Στην Kakomë κάτοικοι και αλληλέγγυοι γκρέμισαν τμήμα περίφραξης που περιόριζε την πρόσβαση στην ακτή για πάνω από δύο δεκαετίες. Αυτό που ξεκίνησε ως περιβαλλοντική αντίσταση στη Ζβέρνετς μετασχηματίστηκε σε ευρύτερο κύμα ενάντια στις περιφράξεις και στους περιορισμούς πρόσβασης σε δημόσιους χώρους.

Εδώ βρίσκεται ένας από τους πιο βαθιούς πυρήνες της υπόθεσης. Ο φράχτης δεν είναι απλώς σύρμα. Είναι σχέση εξουσίας. Ορίζει ποιος μπαίνει και ποιος αποκλείεται. Ποιος έχει δικαίωμα στη γη και ποιος θεωρείται ξένος. Ποιος έχει πρόσβαση στο νερό και ποιος πρέπει να πληρώσει για αυτό. Γι’ αυτό η πτώση ενός φράχτη γίνεται πολιτικό γεγονός. Γιατί δηλώνει ότι οι κοινότητες δεν αποδέχονται παθητικά την αφαίρεση των κοινών.

Για το ελληνικό κίνημα ο αγώνας αυτός είναι άμεσα αναγνωρίσιμος. Ζούμε και εδώ τη μετατροπή κάθε ελεύθερου χώρου σε επενδυτική ευκαιρία, κάθε πλατείας σε πεδίο ελέγχου, κάθε παραλίας σε προϊόν. Η καταστολή, η εκκένωση χώρων, η εμπορευματοποίηση της φύσης και η επίθεση στις κοινότητες είναι ο κοινός τρόπος με τον οποίο η εξουσία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα οργανώνουν την κυριαρχία τους στην εποχή της «ανάπτυξης».

Στην Αθήνα στις 6 Ιουνίου 2026 Αλβανοί/ές μετανάστες/ριες και αλληλέγγυοι/ες συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα. Τα συνθήματα που καταγράφηκαν ήταν καθαρά: «Ούτε γη, ούτε νερό», «Η φύση δεν ανήκει πουθενά», «όχι στο ξεπούλημα της γης». Η συγκέντρωση έγινε μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αλβανών Μεταναστών, με συμμετοχή μεταναστευτικών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και ανθρώπων αλληλεγγύης από την Ελλάδα. Οι Αλβανοί και οι Αλβανίδες που ζουν στην Ελλάδα δεν στέκονται απέξω από την ιστορία, είναι κομμάτι της. Είναι άνθρωποι που κουβαλούν την

εμπειρία της μετανάστευσης, της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού, της εργασιακής αορατότητας αλλά και της επιμονής να μη χαθεί ο δεσμός με τον τόπο τους.

Ο Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης στέκεται αλληλέγγυος σε αυτόν τον αγώνα γιατί αναγνωρίζουμε σε αυτόν κάτι δικό μας: την υπεράσπιση των κοινών απέναντι στην ιδιοκτησία, την αυτοοργάνωση απέναντι στην ανάθεση, την κοινωνική αντίσταση απέναντι στην κρατική βία, τη διεθνιστική αλληλεγγύη απέναντι στα σύνορα και τους εθνικούς διαχωρισμούς. Δεν μας ενδιαφέρει μια οικολογία αποκομμένη από την κοινωνία, δεν μιλάμε για τη φύση σαν να είναι μουσείο. Μιλάμε για μια οικολογία αντικαπιταλιστική, αντικρατική και κοινωνική. Μια οικολογία που δεν ζητά από το κράτος να γίνει καλύτερος διαχειριστής αλλά από τις κοινωνίες να πάρουν πίσω τη δύναμη να αποφασίζουν για τους τόπους τους.

Η Νάρτα δεν είναι μακριά, τα Τίρανα δεν είναι μακριά. Ότι συμβαίνει εκεί συνομιλεί με ότι συμβαίνει εδώ. Με κάθε γειτονιά που της παίρνουν τον δημόσιο χώρο. Με κάθε βουνό που το βλέπουν ως ενεργειακό οικόπεδο. Με κάθε ακτή που κλείνει πίσω από ξαπλώστρες, μπάρες και μπίζνες. Με κάθε ελεύθερο κοινωνικό χώρο που δέχεται πίεση επειδή ακριβώς αποδεικνύει ότι οι άνθρωποι μπορούν να οργανώνονται χωρίς αφεντικά, χωρίς κράτος, χωρίς χορηγούς και χωρίς μεσάζοντες.

Η «Επανάσταση των Φλαμίνγκο» μάς θυμίζει ότι τα κινήματα γεννιούνται συχνά από κάτι που η εξουσία θεωρεί μικρό: έναν φράχτη, ένα βίντεο βίας, ένα σύνθημα. Αλλά όταν πίσω από αυτό υπάρχει συσσωρευμένη κοινωνική οργή τότε το μικρό γίνεται ρήγμα. Και μέσα από το ρήγμα φαίνεται η δυνατότητα μιας άλλης ζωής.

Δεν έχουμε αυταπάτες. Τα κινήματα δεν νικούν επειδή έχουν δίκιο. Νικούν όταν οργανώνονται, όταν επιμένουν, όταν συνδέουν τα επιμέρους με το συνολικό, όταν αρνούνται την ανάθεση, όταν παράγουν δικά τους νοήματα. Αυτό είναι και το μάθημα από τη δική μας εμπειρία στον Βοτανικό: Η μόνη χαμένη μάχη είναι αυτή

που δεν δόθηκε ποτέ.

Στεκόμαστε με όσους και όσες φωνάζουν:

Η Νάρτα δεν είναι οικόπεδο. Αγώνες για γη και ελευθερία. Κανένας φράχτης ανάμεσα στις κοινωνίες και στους τόπους τους. Από τη Βιόσα-Νάρτα μέχρι την Αθήνα-Πετρούπολη, οι αγώνες για τα κοινά είναι αγώνες για ελευθερία.

Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Download (PDF, 5.01MB)

Έτσι απλά θα πούμε πάλι, άλλος ένας νεκρός εργάτης εν ώρα εργασίας – Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Στηρίζουμε την πανοικοδομική απεργία.
Τετάρτη | 24/6 | 10:00 | Εργατικό Κέντρο

Όσο κι αν μας αρέσει να λέμε ότι δεν πρέπει να συνηθίσουμε τον θάνατο κι ότι δεν θα αφήσουμε αναπάντητη άλλη μια εργατική δολοφονία, ο σκληρός ρεαλισμός έρχεται με πάταγο να μας διαψεύσει και να μας επαναφέρει στην πραγματικότητα. Μόνο το 2025 είχαμε 201 νεκρούς στα κάτεργα της εργοδοσίας στην Ελλάδα, μόνο για το χρονικό διάστημα από το 2025 έως σήμερα έχουν σκοτωθεί συνολικά 45 οικοδόμοι κατά την διάρκεια της εργασίας τους. Ο τελευταίος; Αλβανός εργάτης, πατέρας 2 παιδιών καταπλακώθηκε από μπάζα σε έργα όμβριων υδάτων στη Βουνοπλαγιά Ιωαννίνων, γιατί ο εργολάβος που είχε αναλάβει το

έργο για λογαριασμό του Δήμου Ζίτσας δεν είχε φροντίσει, ως όφειλε, να τοποθετήσει το απαραίτητο προστατευτικό τελάρο.

Γιατί; Επειδή η δουλειά πρέπει να γίνει γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο οικονομικά, για να κονομήσει δηλαδή ο εργολάβος όσα περισσότερα μπορεί.

Γιατί; Επειδή οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, όπως η Επιθεώρηση Εργασίας, είναι πλήρως υποβαθμισμένοι και υπάρχουν συνολικά 6 επιθεωρητές για όλη την Ήπειρο και την Κέρκυρα. Η Επιθεώρηση Εργασίας, βέβαια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως για να φτάσει σε σημείο να προβεί στον οποιονδήποτε έλεγχο, θα πρέπει να αποκλεισθούν πρώτα ορισμένες κατηγορίες εργοδοτών : όλες οι μεγάλες βιομηχανίες της περιοχής που δρουν ανεξέλεγκτα και σε κοινή θέα όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν στα εργοστάσια της περιοχής και όλοι οι «μικρότεροι» εργοδότες που τυχαίνει να έχουν στο Σ.ΕΠ.Ε κάποιον φίλο ή γνωστό.

Γιατί; Επειδή ο νεοφιλελευθερισμός επελαύνει και η ζωή κοστολογείται ακόμα φθηνότερα απ’ ό,τι πριν μερικές δεκαετίες. Το βάρος πέφτει στο άτομο που πρέπει να μάθει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εποχής, να είναι ευέλικτο, γρήγορο, να σκύβει το κεφάλι και να αντέχει τα εξαντλητικά ωράρια και τη γενικότερη επισφάλεια της εργασίας.

Στον διακηρυγμένο πόλεμο ενάντια στους εργαζόμενους από την εργοδοσία, που κρύβεται πίσω από τις κυβερνητικές διευκολύνσεις, την ασυδοσία όλων των ελεγκτικών μηχανισμών και την σιωπή της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που στέκεται αμήχανη μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, η απάντηση πρέπει να είναι πολύπλευρη. Περιλαμβάνει την μαζική κοινωνική ανυπακοή και άρνηση των εργαζομένων να υποταχθούν μπροστά στα φαινόμενα εργοδοτικής ασυδοσίας, την ενίσχυση των σωματείων και των οργανώσεων που δυσκολεύουν την ζωή των αφεντικών, την κοινωνική κατακραυγή που θα πρέπει να συνοδεύει πάντοτε όποιον εργοδότη δεν πράττει τα απαραίτητα και προτιμάει να κοιτάει μοναχά τα δικά του συμφέροντα.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα – Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος σε «Κατάσταση Εξαίρεσης» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Μόνος, με ένα σακ βουαγιάζ στο χέρι και ένα ταξί να περιμένει, έγινε το ευθυτενές βέλος της αξιοπρέπειας που καρφώθηκε στην καρδιά του ελληνικού κράτους. Το κράτος μπορεί να κατασκευάζει Άουσβιτς, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, μπορεί να κάνει γενοκτονίες και άλλα παρόμοια. Το «άτομο» όμως δεν το κέρδισε και δεν το διέσπασε ποτέ και πουθενά και ούτε πρόκειται να καθυποτάξει αυτό το ανήμερο θεριό.

Λένε πολλοί ότι πρόκειται για κρατική εκδίκηση. Εύκολη εξήγηση. Αυτό είναι για άλλου είδους κρατικές οντότητες. Για φθόνο πρόκειται, γιατί αυτός είναι που αντιστοιχεί σε ένα μικροαστικό κράτος. Αυτός ο φθόνος είναι που λειτουργεί στον απόκοσμο του λαϊκισμού της δουλοπρέπειας. Η εκδίκηση απαιτεί ενέργεια έξω από τον δημοσιοϋπαλληλικό δικαστικό κώδικα. Ο φθόνος είναι αυτός που ετεροκαθορίζεται και αποσκοπεί στην λεηλασία του «άλλου», προκειμένου να τον κάνει ίδιο με τα μούτρα του.

Να πούμε εδώ ένα μπράβο στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κ.

Τζαβέλλα, και στο ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου που αποφάσισαν με εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο, ανεξάρτητα από τον νόμο και το σύνταγμα, με κριτήριο την ιδεολογία του εσωτερικού εχθρού. Αλλά και ένα ακόμη μπράβο στους δικαστές για την επίσης εθνικοσοσιαλιστική εφαρμογή της «Εξαίρεσης».

Το κράτος στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι μόνο του, αλλά έχει τη συναίνεση των λιγοστών σε βάρος, των μισάνθρωπων, των μονίμως υποταγμένων στο υπάρχον. Έχουν τους λόγους τους όσοι ζουν διαμέσου των άλλων.

Στη φυλακή σαν κρατούμενος ο Γιωτόπουλος ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στα Μαθηματικά ενώ ανακηρύχθηκε διδάκτωρ από το Πανεπιστήμιο του Παρισιού και αυτό όχι για να σωφρονιστεί, αλλά για να αναδυθεί για να ζήσει. Και το πέτυχε πολλαπλασιάζοντας την αποτυχία του κράτους απέναντί του. Χορτασμένος άνθρωπος απέναντι σε ελλειμματικές κρατικές δομές και προσωπικότητες που τις διαχειρίζονται. Είναι 82 χρονών. Ε, και; Ο άνθρωπος δεν είναι βιολογικό ον, αλλά κοινωνικοιστορικό και ο Γιωτόπουλος η επιτομή αυτού του συμπεράσματος.

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος κέρδισε οριστικά. Ανέλαβε την ευθύνη για όλα και για όλους μας. Ας το παραδεχτούμε. Η στρατηγική της σιωπής αποδείχθηκε στην περίπτωσή του εκκωφαντική και τάραξε τα θεσπισμένα. Ξανά, λοιπόν, στη φυλακή ο Γιωτόπουλος ολόκληρος και πιο δυνατός.

Αυτή τη φορά το κράτος κατέρρευσε μπροστά του και μπροστά στα μάτια όλων μας. Το «αίσχος» έγινε πιο επαίσχυντο.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ανταπόκριση από το 12ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στις 5-6-7 στα Γιάννενα(Photos)

Ευχαριστούμε μέσα από την καρδιά μας όσα άτομα πλαισίωσαν και στήριξαν το φετινό Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στις 5, 6 και 7 Ιουνίου στα Γιάννενα. Η συμμετοχή ήταν πολύ ενθαρρυντική, τόσο στις πολιτικές εκδηλώσεις όσο και στα live. Για μας παραμένει πάντοτε προτεραιότητα να αναδεικνύονται μέσα από το Αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ νέες ιδέες και κοινωνικές προοπτικές σε Αντιεξουσιαστική τροχιά, καθώς και πολιτιστικές εκφράσεις πέρα από το κυρίαρχο εμπορευματικό και ομογενοποιητικό πλαίσιο.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους ομιλητές μας για τις καίριες και σημαντικές τοποθετήσεις τους, στους Luckies, τον Pink Maggit, τους Dramachine και Τα Μπενγκα της Ηπειρου και φίλοι, για την τιμή που μας έκαναν να παίξουν στο φεστιβάλ μας, στον ηχολήπτη για την υπομονή του και το αποτέλεσμα που έβγαλε στο live στο θεατράκι και στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα του **Rebel** και του **Studio from the down**, που μας στήριξαν στον υπερθετικό βαθμό για να βγει το τριήμερο.
Έστω και με μία εβδομάδα καθυστέρηση, ακολουθεί φωτογραφικό υλικό.

Όπως λέει και το μοναδικό καινούριο πανό που φτιάξαμε για το φετινό φεστ :

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Συγκέντρωση την Τετάρτη 10/6 στις 18.30 στο δημαρχείο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε από το δημοτικό συμβούλιο να γίνει το Βελισσάριο χώρος πρασίνου και αναψυχής για όλη την κοινωνία!-Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Όλοι-ες στην συγκέντρωση την Τετάρτη 10/6 στις 18.30 στο δημαρχείο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε από το δημοτικό συμβούλιο να γίνει το Βελισσάριο χώρος πρασίνου και αναψυχής για όλη την κοινωνία!

Βελισσάριο: πάρκο δημόσιο και ζωντανό και όχι φιλέτο στα βαμπίρ του real estate
Σε αντίθεση με τα αστικά κέντρα της Ευρώπης, όπου οι χώροι πρασίνου κατά κύριο λόγο βρίσκονται σε πληθώρα, στις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας το πράσινο είναι ελάχιστο και ανεπαρκές για τις ανάγκες του πληθυσμού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το γεγονός ότι τα Γιάννενα έχουν 3,3 τετραγωνικά μέτρα πρασίνου ανά κάτοικο, ενώ η Λισαβόνα –που, πλην των ελληνικών πόλεων, είναι η πόλη με το λιγότερο πράσινο στην Ευρώπη (και εδώ έχουμε «πρωτιά»)– έχει 11 τετραγωνικά μέτρα ανά κάτοικο (η Αθήνα: 0,96!). Σημαντικό να τονιστεί ότι και τα υπάρχοντα -ελάχιστα- πάρκα είναι, κατά κύριο λόγο, απαξιωμένα από το κράτος και χωρίς προσβασιμότητα για όλες τις κοινωνικές ομάδες, θυμίζοντας πιο εύκολα ζούγκλες ή χωματερές παρά πάρκα.

Η εικόνα αυτή αναπόδραστα έχει οδηγήσει και στην απαξίωση των χώρων πρασίνου από τη μερίδα του λέοντος του πληθυσμού, με δύο

τραγικά κατά εμάς αποτελέσματα. **1)** Αποξένωση των ανθρώπων από το πράσινο και τη φύση, με συνέπειες και στην ψυχική υγεία του πληθυσμού (και εδώ την «πρωτιά» έχουμε στην κατάθλιψη). **2)** Καθιστά μοναδική επιλογή την έξοδο σε μαγαζιά εστίασης, που προϋποθέτει κατανάλωση, διαιωνίζοντας έτσι την κουλτούρα της κατανάλωσης και το νεοφιλελεύθερο κλίμα της εποχής, αφού το χρήμα αποτελεί προϋπόθεση για καλοπέραση και κοινωνικοποίηση.

Εμείς, απέναντι σε αυτή τη σαπίλα του τσιμέντου και της ιδιώτευσης που μας πλασάρονται ως καινοτομία και εκσυγχρονισμός, απαντάμε ότι θέλουμε πόλεις με μεγάλους, πράσινους, ελεύθερους χώρους, προσβάσιμους σε όλες και σε όλους. Χώρους που θα σέβονται την ιδιαιτερότητα κάθε κοινωνικής ομάδας και θα τη συμπεριλαμβάνουν (παιδικές χαρές και γήπεδα για νέους, παγκάκια για ξεκούραση ανθρώπων μεγαλύτερης ηλικίας, πιο σκοτεινά μέρη για εφήβους που επιζητούν απομόνωση κ.ο.κ.). Χώρους που θα αποτελούν πεδία εκγύμνασης, τέχνης, συζητήσεων και εκδηλώσεων, που θα σφύζουν δηλαδή από ζωή.

Δεν παραμυθιαζόμαστε από τα σενάρια που δίνουν και παίρνουν από την πλευρά της εξουσίας όσον αφορά το πάρκο Βελισσαρίου (πρώην στρατόπεδο) περί εργατικών κατοικιών κλπ ώστε, με πρόσχημα τη διάθεση για πρόνοια, να λεηλατήσουν και αυτό το πάρκο που μπορεί να αποτελέσει «οξυγόνο» για αυτήν την πόλη. Δεν είμαστε άμαθοι σε τέτοιους αγώνες για την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου και του πρασίνου απέναντι στα «βαμπίρ» του real estate και των ξενοδοχείων, καθώς και στο παρελθόν δώσαμε παρόμοιες μάχες.
Το Βελισσάριο πρέπει να γίνει πάρκο και όχι άλλη μία περιοχή για μπίζνα από τους κοτζαμπάσηδες αυτού του τόπου. Για όλους αυτούς τους λόγους στηρίζουμε το κάλεσμα για τις 21/3 στην πλατεία των Σεισμοπλήκτων στις 6μμ, που καλείται από το συντονιστικό για την υπεράσπιση του πάρκου του Βελισσαρίου.

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Μαθητοδηκεία, Φοιτητοδικεία , Πειθαρχικά ;;; – Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Μέσα στον Μάη, (διόλου τυχαία) λίγο πριν την περίοδο των εξεταστικών, επανεμφανίστηκε στα Χανιά το φαινόμενο των μαθητοδικείων: στο Μουσικό Σχολείο Χανίων και στο Γυμνάσιο Αλικιανού. Πρόκειται για μεθόδευση μιας μειοψηφίας αυταρχικών, ανεπαρκών για τον ρόλο του εκπαιδευτικού και ανεπιθύμητων (σύμφωνα με τις κλαδικές ανακοινώσεις των συλλόγων γονέων και καθηγητών) διευθυντών σχολείων, οι οποίοι σε συνεργασία με προθύμους της Ασφάλειας επιθυμούν να ποινικοποιήσουν την μαθητική διαμαρτυρία. Διευθυντές δηλαδή, που κατέδωσαν ονομαστικά μέλη των 15μελών, επειδή οι μαθητικές τους κοινότητες πήραν αποφάσεις για καταλήψεις στην ημέρα της πάνδημης διαμαρτυρίας των Τεμπών ή στην επέτειο της αστυνομικής δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Οι συγκεκριμένες κινήσεις παρανομοποίησης κατεκτημένων πολιτικών δικαιωμάτων των μαθητικών κοινοτήτων δεν είναι βέβαια πρωτοτυπία των εν λόγω υποκειμένων. Αποτελούν κεντρική πολιτική τακτική που επιχειρεί να σταματήσει την συλλογική πολιτική συμμετοχή των νέων. Ο διευθυντής σε ρόλο χαφιέ θα χρίζει τον αστυνομικό ως παιδονόμο του και θα σέρνει έφηβα παιδιά ως την εισαγγελία. Και έχει σημασία τι ακριβώς είναι αυτό που κινητοποιεί τα μαθητοδικεία στα Χανιά. Και αυτό είναι ότι οι συνελεύσεις και τα εκλεγμένα συλλογικά όργανα των μαθητικών κοινοτήτων αποφάσισαν μια μαζική συμμετοχή σε διαμαρτυρίες ενάντια σε γεγονότα που έχουν προκαλέσει γενικευμένη οργή και δυσαρέσκεια.

Χαρακτηριστικό των δύο διαφορετικών κόσμων είναι και το εξής: Από τη μία, η στάση των διωκόμενων μαθητών και μαθητριών που αρνήθηκαν να ονομάσουν τον γονέα που έκανε την καταγγελία, έτσι ώστε να προστατέψουν το παιδί του από τυχόν στοχοποίηση. Και από την άλλη, η στάση των διευθυντών, των αστυνομικών, των ανθρωποφυλάκων που έχουν αλλεργία στη δημοκρατική πολιτική συμμετοχή και την συλλογικότητα των εφήβων.

Ενδεικτική είναι η στάση της διεύθυνσης της Δευτεροβάθμιας που πάγωσε το θέμα και κράτησε στη θέση του τον διευθυντή του μουσικού σχολείου, κάνοντας επίκληση στην ηρεμία, την τάξη και την ασφάλεια, μπροστά σε μια μεγάλη διαμαρτυρία μαθητών, γονέων και εργαζομένων στην εκπαίδευση. Φυσικά οι ίδιες αρχές που διατηρούν στην θέση τους πρόθυμους καταδότες πολιτικοποιημένων εφήβων, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να σέρνουν ή να μην υπερασπίζονται στα δικαστήρια εκπαιδευτικούς που δεν δέχονται τις αυταρχικές πολιτικές στα σχολεία ή που εξασκούν το δικαίωμα να απεργούν (όπως στην πρόσφατη περίπτωση του Λουκά Σαλταφερίδη στα Χανιά.)

Βέβαια, μετά την γενική κατακραυγή, το σύνολο των συλλόγων και των σωματείων (όπως και οι θεσμοί, από τον τοπικό τύπο μέχρι και το δημοτικό συμβούλιο) κατήγγειλαν τις διώξεις, ενώ η εισαγγελία δεσμεύτηκε ότι δεν θα συνεχίσει ποινικά τις διώξεις. Τέλος καλό λοιπόν; Δυστυχώς όχι. Αν κρίνουμε από τα επερχόμενα φοιτητοδικεία στο Πολυτεχνείο Κρήτης (που συντονίζονται από ανάλογους πολιτικούς κύκλους) και από την στάση των τοπικών αρχών, η ποινικοποίηση της πολιτικής συμμετοχής (που θα διώκεται ως δήθεν ποινικό αδίκημα) συνεχίζεται στα Χανιά.

Με ανάλογες ακραία αυταρχικές μεθοδεύσεις διώκονται φοιτητές, επειδή με απόφαση των συλλόγων τους ενημέρωσαν εν ώρα μαθήματος για την γενική συνέλευση της σχολής τους, με θέμα τα δύο χρόνια από το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη. Για αυτόν το λόγο, την Τρίτη 9 Ιουνίου, διώκονται πειθαρχικά! Και ας μη μας κάνει εντύπωση: Τα πρόσωπα, οι πελατείες, οι παρατάξεις και οι ομάδες συμφερόντων στην εκπαίδευση που βρίσκονται πίσω από τα

μαθητοδικεία, είναι και πίσω από τα φοιτητοδικεία. Και σε αντίθεση με ό,τι επικαλούνται οι χαφιέδες και οι διώκτες των μαθητών και των φοιτητών στα Χανιά, ο βασικός τους εχθρός δεν είναι απλά οι καταλήψεις και η διαμαρτυρία. Αυτό που φοβούνται είναι η ίδια η ουσιαστική δυνατότητα η μόρφωση να στραφεί στις κοινωνικές και τις εργατικές ανάγκες, στην συλλογική δράση, την κριτική σκέψη και θεωρία, την συλλογική οργάνωση που θα επαναφέρει το ζήτημα μιας δίκαιης κοινωνικής οργάνωσης.

ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ, ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ !!!
Σε πείσμα όμως εκείνων που ευαγγελίζονται αυτόν το θαυμαστό νέο κόσμο, έναν παράδεισο της αυταρχικής εγωιστικής κι αντικοινωνικής προσωπικότητας, οι συνεχιζόμενες επιχειρήσεις διώξεων μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών συναντούν μεγάλη αντίσταση στα Χανιά -όπως και αλλού- και θα ηττηθούν. Στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις αυλές και στις γειτονιές, όπως και στους χώρους εργασίας και στα δικαστήρια, ο αυταρχισμός δεν παίζει μπάλα μόνος του όταν επιχειρεί να μετατρέψει την ανθρώπινη ανάγκη της πολιτικής συμμετοχής σε ποινικό ή πειθαρχικό αδίκημα.

– Καλούμε σε επαγρύπνηση έτσι ώστε στον μέλλον ακόμα και η σκέψη για ποινική μεταχείριση της μαθητικής διαμαρτυρίας να αποσοβείται εν τη γεννέση της!
– Στηρίζουμε τους φοιτητές/τριες του Πολυτεχνείου που περνάν πειθαρχικό την Τρίτη 9/6 στις 10:30 . Απαιτούμε την πλήρη απαλλαγή και δικαίωσή τους.
– Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στον καθηγητή Λουκά Σαλταφερίδη που διώκεται για την συνδικαλιστική του δράση.

ΩΣ ΕΔΩ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΕΣ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ιούνης 2026
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Σε πόλεις, παραλίες , στο βουνό την “Μεταμόρφωση” τη ζούμε κάθε μέρα εδώ – Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Τα Χανιά, στις 29 Μαΐου, θα γίνουν ο τόπος συνάντησης όσων παρακολουθούν και διαμορφώνουν την οικονομική πορεία της Κρήτης. Εκεί διοργανώνεται το συνέδριο «Επενδύοντας στην Αλλαγή: Πώς μεταμορφώνεται η Κρήτη», μια πρωτοβουλία του Powergame.gr και του Economist, που φιλοδοξεί να καταστεί σημείο αναφοράς στη συζήτηση για τις επενδύσεις, την ανάπτυξη και τις αλλαγές που διαμορφώνουν τη νέα φυσιογνωμία του νησιού.”

(Από τον πρόλογο της ανακοίνωσης των διοργανωτών)

Ήδη από την πρώτη παράγραφο της ανακοίνωσης για το **“μεγάλο συνέδριο”** – όπως αποκαλείται στον τίτλο της – υπάρχουν συμπυκνωμένα όλα όσα χρειάζεται κανείς για να μην αδιαφορήσει. Οι μεγαλόσχημοι ομιλητές (Μητσοτάκης, ΠτΔ, υπουργοί) που αναφέρονται στην συνέχεια, πέραν του αυτοσκοπού της πολιτικής υπεραξίας για τους ίδιους, καθώς και της καθαγίασης των εργασιών του συνεδρίου, συνιστούν το έξτρα δόλωμα για να προβεί ο αναγνώστης και σε μια ενσώματη κινητοποίηση: να πάει εκεί, είτε για να γλύψει είτε για να σιχτιρίσει.

“Ανάπτυξη, επενδύσεις, αλλαγή, νέα φυσιογνωμία, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ…”

Λέξεις-κλειδιά για το θυμικό, ειδικά η τελευταία. Μια λέξη που όλοι/ες καταλαβαίνουμε πάρα πολύ καλά, από τη βιωμένη εμπειρία. Είτε έχεις ζήσει μια ολόκληρη ζωή σ' αυτόν τον τόπο, είτε διαμένεις πρόσκαιρα, η λέξη "μεταμόρφωση" είναι κάτι που δεν γίνεται να μην αποδώσεις σε αυτό που βλέπεις να συμβαίνει γύρω σου – σ' αρέσει/δεν σ' αρέσει. Ανάλογα τη θέση στην τροφική αλυσίδα ή/και την ταξική συνείδηση, η μεταμόρφωση φυσικά παίρνει και το αντίστοιχο πρόσημο, πολύ θετικό ή πολύ αρνητικό.

Για μας που βιώνουμε την "μεταμόρφωση" και την "νέα φυσιογνωμία" ως ραγδαία υποτίμηση των ζωών μας, την έχουμε ψυλλιαστεί τη φάση: κάθε ταρατατζούμ στον τοπικό τύπο και στις πληρωμένες ηλεκτρονικές σελίδες για κάποια νέα ξενοδοχειακή επένδυση, αστική ανάπλαση, αναπτυξιακό έργο, από το αεροδρόμιο στο Καστέλι Πεδιάδος ως τα πεζοδρόμια του Σημαντηράκη, και από τα Hilton στο κέντρο και την Νέα Χώρα ως τις εξορύξεις στο πέλαγος νότια της Κρήτης, είναι προάγγελος καταστροφής φυσικών ομορφιών, 12ωρης κακοπληρωμένης εργασίας και εξώσεων από τα σπίτια μας.

Και επειδή εν προκειμένω δεν μιλάμε για κάποιον βιολογικό κύκλο της ζωής αλλά για ανθρώπινες παρεμβάσεις σε πολλαπλά επίπεδα, η μεταμόρφωση αυτή δεν ενέσκηψε από τον ουρανό ως φυσικό φαινόμενο, αλλά από τον ακόρεστο φαταουλισμό κάθε λογής αρπακτικών. Από τους στρατηγικούς επενδυτές και τους μεγαλοεργολάβους, μέχρι το λαμόγιο μικροαφεντικό που τσεπώνει τα μπουρμουάρ των υπαλλήλων. Και από τον κηφήνα διαπλεκόμενο γόνο του τάδε αυτοδιοικητικού κοτζαμπάση, έως την βαμπίρα σπιτονοικοκυρά μας.
Ως άνθρωποι που ζούμε και δουλεύουμε μες το τουριστικό πάρκο που αντικαθιστά χρόνο με το χρόνο τις γειτονιές μας, δεν έχουμε καν το περιθώριο να επενδύουμε την ευζωία μας στις 15 μέρες των ανύπαρκτων διακοπών μας σε κάποιο πρώην μαγευτικό παραλιάκι που προσεχώς θα περιφραχθεί, θα τσιμεντωθεί και θα γίνει ανάμνηση αλλοτινών εποχών. Αφενός στην τουριστική γαλέρα διακοπές είναι η ανεργία το χειμώνα, αφετέρου η μεταμόρφωση

συντελείται εδώ και τώρα δίπλα μας. Είναι η θάλασσα που κρύφτηκε από τα φαραωνικά μεγαθήρια στο παραλιακό μέτωπο της Νέας Χώρας. Είναι το κολυμβητήριο που άδειασε επ' αόριστον (για πάντα δηλ) από παιδάκια προφανώς για να γίνει μαρίνα. Το νερό που τρέχει με το σταγονόμετρο στην πολυκατοικία μας, ή τα λύματα που ξεχειλίζουν κάθε τρεις μέρες από τα φρεάτια (καθώς παρά το ατέρμονο ράβε-ξήλωνε 5 χρόνια τώρα που μας έχει τσακίσει τα νεύρα, φαίνεται ότι το νερό απλώς δεν φτάνει και για μας και για τα τζακούζια των ξενοδοχείων, ενώ το αποχετευτικό δίκτυο απλώς δεν σηκώνει τόσο σκατό από τους χιλιάδες έξτρα τουρίστες που αποβιβάζονται καθημερινά από κρουαζιερόπλοια και αεροπλάνα).

Είναι οι κοντινές παραλίες που βρωμάνε και η άμμος που είναι σοβαρά μολυσμένη, αν δεν θέλεις να δώσεις μεροκάματο για ξαπλώστρα – και αν βρεις χώρο ανάμεσά τους. Είναι οι συναυλίες και οι παραστάσεις που ενοχλάνε τους ξενοδόχους και τους ερμπιενμπάδες στην ανατολική Τάφρο – αλλά αδιάφορο αν ενοχλήσουν τους κατοίκους στις γειτονιές πέριξ του στρατοπέδου Μαρκοπούλου. Είναι το παρκάρισμα και η κυκλοφοριακή συμφόρηση που έχει γίνει εφιάλτης, διότι τα λεφούσια από τα κρουαζιερόπλοια δεν χωράνε στα πεζοδρόμια και αυτά πρέπει να διπλασιαστούν σε πλάτος. Ανεβάζοντας παράλληλα έτσι και την αξία των ακινήτων στο κέντρο, εκτοπίζοντάς μας εν τέλει στην Πελεκαπίνα. Είναι, εν τέλει, το κόστος ζωής που εκτοξεύεται στην "μεταμορφωμένη" πόλη μας εξαιτίας όλων των παραπάνω και μας υποχρεώνει σε 2 δουλειές για να συντηρούμε ένα κωλόσπιτο στην Πελεκαπίνα.

Είτε φιλοδοξεί όντως να αποδειχθεί κομβικό και κρίσιμο για τις εξελίξεις, είτε απλά συνιστά μια επικοινωνιακή προεκλογική φιέστα, το "μεγάλο συνέδριο" του Economist θα συγκροτήσει για μια μέρα το επιτελείο του εχθρού σε φυσική μορφή στην πόλη μας. Η απάντηση που αναλογεί είναι – παραφράζοντας τους διοργανωτές του – να γίνουν τα Χανιά, στις **29 Μαΐου**, τόπος συνάντησης όλων όσων μπορούσαμε να κάνουμε και χωρίς τις μεταμορφώσεις που πέρασαν από πάνω μας. Να είμαστε εκεί, από

το Καστέλι Πεδιάδος και το οροπέδιο Λασιθίου, τα Αστερούσια και το Αμάρι, τον Αποκόρωνα και τη Γαύδο, από τις γειτονιές των αστικών κέντρων, για να το χαλάσουμε.

Μάης 2026
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Πανεπιστήμιο ανοιχτό στην κοινωνία Και όχι συλλήψεις για μία ταινία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Το βράδυ της Τρίτης 17/02 πραγματοποιήθηκε μία ακόμη μεγάλη αστυνομική επιχείρηση με την μεγάλη συμβολή των πανεπιστημιακών αρχών για μία… προβολή ταινίας από πολιτιστική ομάδα του Πανεπιστημίου.
Αποτέλεσμα 38 προσαγωγές μέχρι και περιμετρικά και εκτός του Πολυτεχνείου που μετατράπηκαν σε συλλήψεις με κατηγορία “Διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας”.

Μία αστυνομική επιχείρηση για μία προβολή ταινίας που αποδεικνύει για ακόμη μια φορά ότι η εξουσία θέλει ένα πανεπιστήμιο νεκρό και “καθαρό” από κάθε δραστηριότητα πέρα από την εντατικοποίηση των σπουδών και τις business που κάνει με κάθε λογής εργολάβο και χρήμα που λαμβάνει ή δίνει.

Στεκόμαστε με αλληλεγγύη στο πλάι των συλληφθέντων που το μόνο "έγκλημα" τους ήταν να…παρακολουθήσουν μία ταινία ή να τυχαίνει να βρίσκονται περιμετρικά της Πολυτεχνικής Σχολής του Α.Π.Θ.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους/ις 38 συλληφθέντες/είσες για μία προβολή ταινίας στο Α.Π.Θ.:
Τρίτη 26/05, 09:00, Δικαστήρια Θεσσαλονίκης

-ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ, ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ
-ΠΑΥΣΗ ΚΑΘΕ ΔΙΩΞΗΣ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Έτσι απλά θα πούμε πάλι, άλλος ένας νεκρός εργάτης εν ώρα εργασίας – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Όσο κι αν μας αρέσει να λέμε ότι δεν πρέπει να συνηθίσουμε τον θάνατο κι ότι δεν θα αφήσουμε αναπάντητη άλλη μια εργατική δολοφονία, ο σκληρός ρεαλισμός έρχεται με πάταγο να μας διαψεύσει και να μας επαναφέρει στην πραγματικότητα. Μόνο το 2025 είχαμε 201 νεκρούς στα κάτεργα της εργοδοσίας στην Ελλάδα, μόνο για το χρονικό διάστημα από το 2025 έως σήμερα έχουν σκοτωθεί συνολικά 45 οικοδόμοι κατά την διάρκεια της εργασίας τους. Ο τελευταίος; Αλβανός εργάτης, πατέρας 2 παιδιών καταπλακώθηκε από μπάζα σε έργα όμβριων υδάτων στη Βουνοπλαγιά Ιωαννίνων, γιατί ο εργολάβος που είχε αναλάβει το έργο για λογαριασμό του Δήμου Ζίτσας δεν είχε φροντίσει, ως όφειλε, να τοποθετήσει το απαραίτητο προστατευτικό τελάρο.

Γιατί; Επειδή η δουλειά πρέπει να γίνει γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο οικονομικά, για να κονομήσει δηλαδή ο εργολάβος όσα περισσότερα μπορεί. Γιατί; Επειδή οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, όπως η Επιθεώρηση Εργασίας, είναι πλήρως υποβαθμισμένοι και υπάρχουν συνολικά 6 επιθεωρητές για όλη την Ήπειρο και την Κέρκυρα. Η Επιθεώρηση Εργασίας, βέβαια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως για να φτάσει σε σημείο να προβεί στον οποιονδήποτε έλεγχο, θα πρέπει να αποκλεισθούν πρώτα ορισμένες κατηγορίες εργοδοτών : όλες οι μεγάλες βιομηχανίες της περιοχής που δρουν ανεξέλεγκτα και σε κοινή θέα όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν στα εργοστάσια της περιοχής και όλοι οι «μικρότεροι» εργοδότες που τυχαίνει να έχουν στο Σ.ΕΠ.Ε κάποιον φίλο ή γνωστό.

Γιατί; Επειδή ο νεοφιλελευθερισμός επελαύνει και η ζωή κοστολογείται ακόμα φθηνότερα απ' ό,τι πριν μερικές δεκαετίες. Το βάρος πέφτει στο άτομο που πρέπει να μάθει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εποχής, να είναι ευέλικτο, γρήγορο, να σκύβει το κεφάλι και να αντέχει τα εξαντλητικά ωράρια και τη γενικότερη επισφάλεια της εργασίας.

Στον διακηρυγμένο πόλεμο ενάντια στους εργαζόμενους από την εργοδοσία, που κρύβεται πίσω από τις κυβερνητικές διευκολύνσεις, την ασυδοσία όλων των ελεγκτικών μηχανισμών και την σιωπή της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που στέκεται αμήχανη μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, η απάντηση πρέπει να είναι πολύπλευρη. Περιλαμβάνει την μαζική κοινωνική ανυπακοή και άρνηση των εργαζομένων να υποταχθούν μπροστά στα φαινόμενα εργοδοτικής ασυδοσίας, την ενίσχυση των σωματείων και των οργανώσεων που δυσκολεύουν την ζωή των αφεντικών, την κοινωνική κατακραυγή που θα πρέπει να συνοδεύει πάντοτε όποιον εργοδότη δεν πράττει τα απαραίτητα και προτιμάει να κοιτάει μοναχά τα δικά του συμφέροντα.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα – Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Αντιπολεμική συγκέντρωση | 14/05 στις 19:00, Αλ. Σβώλου με Δ. Γούναρη.- Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ή θα σταματήσουμε τον πόλεμο
Ή θα υποστούμε τις συνέπειες του

Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη παραταχθεί. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις έχουν εκτοπίσει την πολιτική μαζί με το μέχρι τώρα Διεθνές Δίκαιο. Όλοι και όλες βρίσκονται σε αναμονή μιας καινούργιας Γιάλτας και ενός νέου Διεθνούς Δικαίου που θα γεννήσουν οι πόλεμοι.

Οι στρατιωτικοί συνασπισμοί αναλαμβάνουν τη διαχείριση της πολιτικής, την παραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας και της μιλιταριστικής κουλτούρας, απαραίτητης για τις πολεμικές προετοιμασίες. Η ένταση αυτή της πολεμικής προετοιμασίας, μας εισάγει σε συνθήκες πολεμικού καπιταλισμού όπου τη σύγχυση κυριαρχίας – οικονομίας αναλαμβάνουν να αποσαφηνίσουν τα συνακόλουθα κράτη, με αιχμή του δόρατος τον δοκιμασμένο εθνικισμό της υπεροχής και των ηρωικών παραδόσεων. Βρισκόμαστε, με άλλα λόγια, στο περιβάλλον του μιλιταρισμού, ενός ιδεολογικού μηχανισμού για τη διασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στις επερχόμενες πολεμικές εξελίξεις.

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των “υπερδυνάμεων” σε πολεμικές συρράξεις, η στρατιωτική εισβολή των ΗΠΑ στην Βενεζουέλα, στο Ιράν και στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες

επιθέσεις και απειλές, είτε με αγκυροβολημένο στόλο στη Ν.Α. Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα από το Ισραηλινό κράτος και οι σφαγές στο Σουδάν και στη Σομαλία, της Ρωσίας στην Ουκρανία επί μια τετραετία αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί. Επιπλέον, οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την προσπάθεια επέκτασης του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας έτσι την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών.

Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν τον δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στον δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Από κοντά και το Ελληνικό κράτος -με πρόσφατο πρόσχημα την Κύπρο, την οποία έχει ακρωτηριάσει με τα ίδια του τα χέρια μαζί με τα εθνικιστικά καθάρματα- προκειμένου να διασπείρει τον μιλιταρισμό εντός της κοινωνίας και να αντλήσει νέες κοινωνικές συναινέσεις για την αναπαραγωγή και συνέχιση της εξουσίας του. Ο μιλιταρισμός προαναγγέλλει μια νέα δυνατή σφαλιάρα στο σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας όσο παρακολουθούμε αδιάφοροι.

Το Ελληνικό κράτος εντάχθηκε ενεργητικά από την πρώτη στιγμή στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν, αλλά και ενάντια στη Ρωσία και η ένταξη στα δυτικά στρατόπεδα αναιρεί κάθε αμυντικό «εθνικό» πρόσχημα. Ο στρατός του κράτους παρατάσσεται σε ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα για τα μιλιταριστικά και οικονομικά συμφέροντα του

δυτικού ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού κρατισμού.

Φέτος, πάνω στην γενικότερη πολεμική συνθήκη του πλανήτη, ήρθε να κουμπώσει και ο Υπουργός Άμυνας Ν. Δένδιας με ένα νομοσχέδιο ταμάμ, όσον αφορά τη γενικευμένη στράτευση του ελληνικού πληθυσμού. Αυτό που φανερώνεται από τις αλλαγές που φέρνει το νομοσχέδιο Δένδια, είναι η πρόθεση πλήρους ελέγχου της στράτευσης των επόμενων γενιών. Εισάγεται ένα πλαίσιο πλήρους επιτήρησης των υποψήφιων φαντάρων το οποίο συμπληρώνεται από άλλη μια τροποποίηση που επιτρέπει στη στρατολογία να έχει πρόσβαση σε δεδομένα της ΑΑΔΕ, των ΚΕΠ και του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης, για τον αυτόματο εντοπισμό ανυπότακτων. Περαιτέρω, οι προϋποθέσεις για την απαλλαγή από την θητεία αυστηροποιούνται, ο πλέον γνωστός τρόπος απαλλαγής από την θητεία, οι αναβολές υγείας (Ι5) από εδώ και στο εξής θα περνάνε αυστηρά από Στρατιωτικές Υγειονομικές Επιτροπές, χωρίς την υποχρεωτική συμμετοχή πολιτικών ιατρών. Τέλος, θεσπίζεται η εθελοντική (προς το παρόν) στράτευση των γυναικών. Με το πρόσχημα της «ισότητας», δημιουργείται η επιλογή εθελοντικής θητείας για τον γυναικείο πληθυσμό, η γενικευμένη στράτευση φαίνεται να επεκτείνεται σε όλη την ελληνική κοινωνία.

Σήμερα είναι ζωτική και επείγουσα ανάγκη να επαναδιατυπώσουμε ένα πραγματικά αντιπολεμικό πρόταγμα, με καθαρή ματιά μέσα στο χαοτικό του κόσμου μας. Στον πόλεμο μεταξύ του ηγεμόνα και του τυράννου, τα στρατόπεδα και τα εγκλήματα δεν τα επιλέγεις, τα πολεμάς.

Μέσα σε αυτό το αντιπολεμικό πνεύμα εντάσσεται και το Global Sumud Flotilla, το οποίο κατάφερε να δημιουργήσει έναν διεθνή στόλο αλληλεγγύης με αντιπολεμικό χαρακτήρα, αμφισβητώντας τον παράνομο αποκλεισμό της Γάζας και βάζοντας ως προτεραιότητα την ίδια τη ζωή. Δεν είναι τυχαίο που ένα τέτοιο εγχείρημα καταστέλλεται βάναυσα ακόμη και 600 ναυτικά μίλια μακριά από τις ακτές της Γάζας, καθώς αποτελεί ανθρώπινο ανάχωμα απέναντι στα εγκλήματα πολέμου και τη γενοκτονία που συνεχίζει να

διαπράττει το κράτος του Ισραήλ. Το τελευταίο, φοβούμενο την ενίσχυση ενός αντιπολεμικού κινήματος ικανού να σπάσει το αυταρχικό καθεστώς που έχει επιβάλλει, δρα ανεξέλεγκτα και βίαια, με τη πολύτιμη βοήθεια στρατιωτικών συμμάχων όπως η Ελλάδα.

Ενάντια στο φόβο και τη τρομοκρατία που επιχειρεί να σπείρει το κράτος του Ισραήλ όμως, ο στολίσκος συνεχίζει να βρίσκεται στο δρόμο προς τη Γάζα, με πλοία από την ελληνική γεωγραφία να προστίθενται σε αυτόν.

Έχουμε προ πολλού απαντήσει το ιστορικό δίλημμα το οποίο επανέρχεται κάθε φορά που το κράτος προετοιμάζει τις μηχανές του πολέμου: Ή η δική μας κοινωνική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, το δίκαιο του ισχυρού και τον θάνατο.

Αντιπολεμική συγκέντρωση-μικροφωνική Πέμπτη 14/05 στις 19:00, Αλ. Σβώλου με Δ. Γούναρη.

– Οι αμυντικές δαπάνες είναι πολεμικές πιστώσεις.
– Έξω οι εξοπλισμοί και επανεξοπλισμοί από τη ζωή και την κοινωνία.
– Η κοινωνική αντιμιλιταριστική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, τη θανατοπολιτική και το Δίκαιο του ισχυρού.
– Λευτεριά στην Παλαιστίνη

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης